

stupování advokátem, nýbrž jako mocí svého úřadu k tomu oprávněný zástupce žalované obce, nehledíc k tomu, že vedení sporu, jak ze spisů patrně, bylo obcí schváleno.

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v odvolacím rozsudku z té příčiny, poněvadž odvolací soud usoudil, že i v případě tvrzeného slibu starostova nebyla by žalovaná obec vázána takovým slibem, protože podle §§ 74, 81, 62b) zákona ze dne 25. května 1905 čís. 56 mor. zem. zákona a §§ 1 a 7 zákona ze dne 7. února 1919 čís. 76 Sb. z. a n. takovéto opatření vyžadovalo by k své platnosti usnesení městské rady. Dovolatel tvrdí, že taková věc není případem citovaných předpisů a že proto řečeného usnesení není zapotřebí.

Není tím podle č. 4 § 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn, neboť napadený závěr právní je správný, při čemž ovšem dlužno si povšimnouti, že ve skutečnosti nešlo o pouhé poshovění s výkonem exekuce nuceným vyklizením, nýbrž šlo v druhé řadě o pokračování v nájemním poměru, tedy o počín, k němuž nestačí pouhý projev starostův, nýbrž je k jeho platnosti zapotřebí usnesení městské rady.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 8. června 1926 Rv II 314/26. Dr. Vladimír Jeřábek.

Pod ustanovení § 42 č. 5 ex. ř. lze zařaditi i žalobu domáhající se nepřipustnosti exekuce vyklizením bytu proto, že dle tvrzení žaloby přísluší žalobci právo nájemní k bytu tomuto. Pakli však zájem vymáhajícího věřitele (domácího pána) jest vážně ohrožen, nebudiž odklad povolen (§§ 42 z úvodu, 43 odst. 2 a 44, odst. 1. ex. ř.).

Názoru rekursního soudu, že žaloba stěžovatelky podaná pod čj. C III. 43/25 u okresního soudu ve V. a domáhající se zjištění, že trvá mezi ní a vymáhající stranou přímý nájemní poměr k bytu jí užívanému, který činí exekuci, povolenou proti S. V. vůči ní nepřipustnou, ježto není jeho podnájemnicí (§ 568 c. ř. s.), nevyhovuje zákonným předpokladům § 42 ex. ř. pro odložení exekuce, nelze přisvědčiti.

Ustanovení § 42 čís. 5. ex. ř. má na mysli nejen žaloby, podle §§ 35, 36 a 37 ex. ř., ale i žaloby, které z jiných důvodů (§ 39 čís. 5. ex. ř.) domáhají se soudního prohlášení exekuce za nepřipustnou, a tyto žaloby nejsou omezeny, jak se mylně domnívá rekursní soud, pouze na osobu povinného. Stěžovatelka chce právě ve sporu dosíci soudního výroku, že

exekuce, povolená vyklizením bytu proti S. V., pokud by měla osvědčiti účinky také vůči ní, jako bývalé jeho podnájemníci, jest nepřipustnou, poněvadž tento podnájemní poměr byl změněn v přímý poměr nájemní k žalovanému vymáhajícímu věřiteli.

Jde tu tedy o žalobu, kterou lze podřaditi pod ustanovení § 42 čís. 5., druhé věty ex. ř. Podle ustanovení § 42 odst. 1. ex. ř. může odklad exekuce býti povolen jen za podmínek v něm stanovených, avšak ze souvislosti jeho s ustanoveními § 43 odst. 2. a § 44 odst. 1. ex. ř. plyne, že jest též soudu uvážiti, jaké účinky bude míti odklad pro strany na něm zúčastněné, a posouditi důležitost jejich zájmů na odložení, nebo na pokračování v exekuci.

Stěžovatelka opírá v tomto případě svůj nárok o nájemní smlouvu, ujednanou prý s vymáhajícím věřitelem, který smlouvu tuto však rozhodně popírá ve svém písemném ohrazení, podaném ještě před rozhodnutím prvního soudu o odkladu exekuce, doličuje i svůj důležitý zájem na pokračování v exekuci i hrozící mu škodu, kdyby nemohl nové nájemníci V. smlouvy dodržeti, jejíž náhrady by těžko mohl dosíci od žalobkyně, když tato majetku nemá. Srovnají-li se zájmy vymáhajícího věřitele na vynucení nároku, který již exekučním titulem byl doložen, se zájmy a nárokem stěžovatelčiným, o němž teprve ve sporu má býti rozhodováno, zda je po právu a jest tedy pouze tvrzen, dlužno považovati ohrožené zájmy vymáhajícího věřitele v tomto případě za převážně silnější, jež mluví proti povolení odkladu exekuce (§ 42 odst. 1. ex. ř.), pročez právem návrhu na odložení exekuce vyhověno nebylo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. ledna 1926 čj. Rv I 1102/25. Dr. Grešl.

Příspěvek k výkladu § 400 tr. ř.

Rozsudkem zemského tr. soudu v B. ze dne 10. února 1926 byl obžalovaný N. N. uznán vinným zločinem podle § 4 odst. 1. zákona ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n. a odsouzen za to podle téhož zákona za použití § 55 tr. z. do žaláře na jeden rok, doplněného postem měsíčně, a k peněžitě pokutě 10.000 Kč, v případě nedobytnosti k dalším 3 měsícům žaláře. Současně vysloveno podle § 25 tr. z. vyhoštění obžalovaného po odpykání trestu z území Československé republiky. Do tohoto trestu byla